

РЕШЕНИЕ № 261

гр. София, 09 септември 2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, ПЪРВО наказателно отделение, в открито съдебно заседание на девети май две хиляди и единадесета година, в състав :

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЕЛЕНА ВЕЛИЧКОВА

ЧЛЕНОВЕ: 1. НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ

2. ДАНИЕЛА АТАНАСОВА

при секретаря Аврора Караджова

и в присъствието на прокурора Искра Чобанова

като изслуша докладваното от съдия Даниела Атанасова

наказателно дело № 1227/2011г., за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по жалби на подсъдимия и защитата му, срещу въззивно решение № 370 от 16.12.2010г., постановено по внохд № 421/10г. по описа на Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, VI състав. И в двете жалби се сочат касационни основания по чл.348, ал.1, т. 2 и 3 от НПК.

В съдебното заседание пред касационната инстанция, представителят на ВКП пледира за оставяне без уважение на касационните жалби.Твърди, че сочените процесуални нарушения, не са налице.Изразява становище, че отказът на въззивния съд за повторен разпит на двамата свидетели не е пречка за изясняване на делото.Намира, че не е допуснато процесуално нарушение и с отказа на съда да назначи нова съдебно-психиатрична експертиза, тъй като липсват обективни данни за болестно състояние при подсъдимия.

Частните обвинители и граждански ищци М. П., Ф. Д. П., А.З., Б. К., Ф. М. П., Е. Д. и Е. П., редовно призовани за съдебното заседание пред касационната инстанция, не се явяват. Не се явява, редовно призован и повереникът им.

Адвокат Д., назначен в качеството на служебен защитник на подсъдимия П. поддържа касационните жалби. Позовава се на допуснати процесуални нарушения, свързани със събирането на доказателства, поради което пледира за отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане. Алтернативно моли за намаляване размера на наложеното наказание, както и на присъдените обезщетения.

Подсъдимият П. моли за намаляване на наказанието.

Върховният касационен съд, след като обсъди доводите на страните и в пределите на правомощията си по чл.347 от НПК, намери следното:

С присъда от 19.02.2010г., постановена по нохд № 366/2009г., ОС-Благоевград е признал подсъдимия М. М. П. за виновен в следното:

-в това, че на 04.02.2009г. в с.Осиково, обл.Благоевградска, е запалил жилищна сграда, собственост на М. П. и Ф. П., и на М. П., със значителна стойност 5 359лв., като пожарът е представлявал опасност за живота на Е. П. и от него са последвали значителни имуществени вреди в размер на 23 175лв., поради което и на основание чл.330, ал.3, вр. ал.2, вр. ал.1 от НК и чл.54 от НК е осъден на лишаване от свобода за срок от осем години;

-в това, че на 04.02.2009г. в дома на М. П., по начин и със средства опасни за живота на мнозина, е направил опит умишлено да умъртви повече от едно лице- осем лица и е причинил смъртта на съпругата си Б. П., като деянието е извършено по особено мъчителен начин, с особена жестокост и предумишлено, и е

останало недовършено по независещи от него причини, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.4, 6 и 9, вр. чл.115, вр. чл.18, ал.1 от НК и чл.54 от НК го е осъдил на лишаване от свобода за срок от двадесет години; -в това, че на 04.02.2009г. в дома на М. П. умишлено е умъртвил 6-годишния си малолетен рожден син-И. П., като деянието е извършено с особена жестокост и предумишлено, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.3, 4, 6 и 9 вр. чл.115 от НК и чл.54 от НК е осъден на наказание доживотен затвор без замяна;

-в това, че 04.02.2009г. в дома на М. П., умишлено е умъртвил 8-годишния си малолетен рожден син Е. П., като деянието е извършено с особена жестокост и предумишлено, поради което и на основание чл.116, ал.1, т.3, 4, 6 и 9, вр. чл.115 от НК и чл.54 от НК е осъден на наказание доживотен затвор без замяна.

На основание чл.23 от НК, съдът е определил едно общо и най-тежко наказание на подсъдимия М. П., а именно доживотен затвор без замяна, което да се изтърпи в затвор, при първоначален специален режим.

Подсъдимият П. е бил осъден да заплати обезщетения за причинени неимуществени вреди, както следва: на М. П. и Ф. Д. П. сумата от 11 005лв, на М. П. сумата от 50 000лв, обезщетение за болките и страданията от смъртта на Б. П. и 20 000лв.-лични болки и страдания, на Ф. Д. П. сумата от 60 000лв, на Б. К. сумата от 20 000лева, М. К., С. М. и Б. К., като наследници на починалия граждански ищец М. К. сумата от 30 000лева, на А. З. сумата от 30 000лева, на Е. Д. сумата от 30 000лева и на Ф. М. П. сумата от 10 000лв.

Подсъдимият е бил осъден да заплати държавна такса върху уважените граждански иски, както и направените деловодни разноски.

С въззивно решение № 370 от 16.12.2010 г., постановено по внохд № 421/2010 г., Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, VI състав е потвърдил изцяло атакуваната пред него присъда.

Касационните жалби на подсъдимия и защитника му са допустими, но неоснователни. И в двете се релевират две касационни основания, а именно за допуснати процесуални нарушения и явна несправедливост. Аналогични доводи са били направени и пред въззивната инстанция, която аргументирано и в съответствие с изискванията на разпоредбата на чл.339 от НПК им е дала изчерпателен отговор в съдебния си акт.

Възраженията за допуснати процесуални нарушения са по отношение отказа на съда да извърши повторен разпит на свидетелите И.М. и Т. М., както и да назначи нова съдебно-психиатрична експертиза.

Решаващите съдилища не могат да бъдат упрекнати, че не са събрали възможният доказателствен обем. Също така, в тяхната компетентност е преценката на необходимостта от събиране на нови доказателства, за да бъде осигурено разкриването на обективната истина по делото. Това от своя страна гарантира възможността на съда да вземе решение по вътрешно убеждение, което се основава на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства, като доказателствата и средствата за тяхното установяване не могат да имат предварително определена сила.

Повторен разпит на свидетел се налага само, когато при първоначалното депозиране на показания са останали неизяснени обстоятелства или в хода на съдебното следствие са били установени факти, за които свидетелят може да даде показания, но същите не са били известни на съда и страните.

Въззивният съд не е допуснал процесуално нарушение с постановления от него отказ да извърши повторни разпити на двамата свидетели. По отношение на свидетеля И. М., твърденията на касаторите са, че по време на съдебното следствие той е дал показания, които се различават от тези, депозирани на досъдебното производство, като последните са били кредитирани от първоинстанционния съд. Оценката на съда по отношение на даден доказателствен източник и установените с него доказателства, не е основание за извършване на повторен разпит. Това би могло да бъде нарушение на правилата за оценка на доказателствената съвкупност, но не и да обуслови искане за повторен разпит, проведен от въззивната инстанция.

Не е допуснато процесуално нарушение и при отказа на въззивната инстанция за повторен разпит на свидетеля Т. М. Показанията на последния, дадени на досъдебното производство са били прочетени в съдебно заседание, тъй като свидетелят се е намирал в чужбина. Тази дейтелност на съда не страда от процесуални пороци, доколкото първият съд е пристъпил към приобщаване на свидетелските показания на Т. М. по реда на чл.281 от НПК, след като са били изчерпани процесуалните възможности за установяване местоживеенето на свидетеля и извършването на личен разпит. Въззивният съд не е нарушил и принципа за непосредственост при събиране на доказателствата, прокламиран в чл.18 от НПК. Без да се накърнява този принцип, въззивният съд може да не събира нови доказателства, а да използва тези от първоинстанционното производство, тъй

като този принцип е въведен в НПК с изключения и използването на доказателствения материал, събран от първата инстанция е едно от тях. В случая, защитата не сочи какви обстоятелства се налага да бъдат изяснени повторно. Изразеното предположение, че свидетелят може да даде различни показания не е основание, което да обуслови необходимост от повторен разпит.

Липсва процесуално нарушение и с отказа да се назначи нова тройна съдебно-психиатрична експертиза, тъй като със заключението на приетата е даден изчерпателен отговор в рамките на професионалната компетентност на вещите лица на въпросите, касаещи психичния статус и вменяемостта на подсъдимия. Заключение е било възприето от съда по същество като обективно, ясно и изчерпателно. Въззивната инстанция в решението си го е подложила на детайлен анализ, обсъждайки го с необходимата аргументация, като го е съотнесла и към други доказателствени източници, събрани по делото. Ето защо, САС правилно е приел, че не са налице основанията на чл.153 от НПК, тъй като изготвеното заключение по СПЕ не е нито необосновано, нито пък възникват съмнения за неговата правилност. Предвид горното е неоснователно и виждането на защитата, че разширяването по състав на експертизата е гаранция за обективно и безпристрастно заключение.

С обсъдените дотук доводи се изчерпват направените от касаторите възражения за допуснати съществени процесуални нарушения.

На следващо място се релевира оплакване за явна несправедливост на наложените наказания и присъдени обезщетения за неимуществени вреди. Изложените от защитата доводи в касационната жалба, са изключително лаконични, но въпреки това, въпросът за индивидуализацията на наказанието следва да бъде обсъден от касационната инстанция. Настоящата намира, че наказанията, наложени на подсъдимия П. са законосъобразно и справедливо определени, както по вид, така и по размер. Отчетени са в пълнота всички обстоятелства, характеризиращи както степента на обществена опасност на деянието, така и тази на дееца, като настоящата инстанция изцяло възприема изводите, че тази опасност е изключително висока. Престъпната дейност на подсъдимия е в разрез с всякакви лични, обществени, морални и законови норми на човешко поведение и го характеризира като личност без каквито и да е било задръжки, жестока и брутална. Наред с това, съдът правилно и в съответствие с изискванията на чл.54 от НК е отчел смекчаващите и отегчаващите отговорността обстоятелства, поради което неоснователно е твърдението на касаторите, че процесуалното поведение и самопризнанията на Панюков не са били отчетени от решаващите съдилища. Последните обстоятелства са от естество, което не може да надделее над конкретната обществена опасност на деянието и тази на дееца.

Във връзка с твърденията за явна несправедливост на наказанията следва да се отбележи и факта, че в касационните жалби не се сочат доводи, които да не са били обсъдени от предходните инстанции. С оглед на изложените съображения, ВКС не намира основания за каквото и да било снизхождение по отношение реализацията на наказателната отговорност на П. Във връзка с гражданската отговорност на подсъдимия, съдилищата не са допуснали нарушения на разпоредбите на чл.45 и чл.52 от ЗЗД, такива не се сочат от касаторите, а и не бяха установени от настоящата инстанция.

Предвид гореизложеното, атакуваното въззивно решение следва да бъде оставено в сила, тъй като е правилно и законосъобразно. Не са налице касационните основания по чл.348 ал.1 т.2 и 3 от НПК.

Водим от горното и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК, ВКС, първо наказателно отделение

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА въззивно решение № 370 от 16.12.2010г., постановено по внохд № 421/2010 г. по описа на Софийски апелативен съд, Наказателно отделение, VI състав.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: [подпис]

ЧЛЕНОВЕ: 1. [подпис]

2. [подпис]